Anul al 54-lea | 14 Pagini | EXEMPLARUL { In România: 6 lei / In străinătate: 6 lei | 14 Pagini | Nr. 283 Joi 14 Octombrie 1937
P IIII

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării din G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

Şantaj internaţional

Unul din şefii comunismului spaniol, fostul prim-ministru Largo Caballero, a făcut următoarea declaraţie prin ziarul „Le Matin":

„Dacă Societatea Naţiunilor refuză să lucreze în favoarea Spaniei roşii, vom cere celor două internaţionale să ia măsuri în ţările lor respective pentru o acţiune directă, spre a constrânge guvernele democratice să intre în luptă contra fascismului".

Revoluţionarul din Valencia nu dă noţiunii de fascism înţelesul strict al ideologiei politice din Italia şi Germania, ci înţelesul larg al tuturor statelor unde naţionalismul rezistă victorios comunismului.

Că nu încape nici o îndoială asupra sensului acestui şantaj fără precedent în viaţa internaţională, o constată şi marea publicaţiune „Revue des deux Mondes", prin remarcabilul său colaborator politic, succesor al lui Poincaré la această rubrică, René Pinon:

„Astfel, d. Largo Caballero făgăduieşte tuturor ţărilor care au păstrat instituţiuni libere şi democratice, răsboiul şi revoluţia internă, dacă nu consimt să se arunce într'un răsboi extern contra puterilor fasciste. Cu orice chip, răsboiul, sângele, ruinele. Dacă revoluţia spaniolă va trebui să moară, trebuie ca aceasta să se producă într'o îmbrăţişare universală; dacă ea va triumfa, va fi scânteia revoluţiei universale. Instituţiunile democratice ar fi deci întrebuinţate, de cei ce se pretind apărătorii lor, spre a asvârli o jumătate din Europa contra celeilalte".

Este necesar si este interesant de a stabili al cui interpret este d. Largo Caballero în această ameninţare sub condiţiune, infracţiune pedepsită de toate legiuirile penale şi condamnată de dreptul ginţilor din toate vremurile.

Al Spaniei roşii — sau al Moscovei rosii?

Coincidenţa face ca, aproape concomitent cu demersul în extremis al exponentului desperării de pe frontul comunist spaniol, să ajungă în mâinile guvernului englez trei documente autentice ale Internaţionalei III, dovedind că a doua alternativă dintre cele de mai sus este cea exactă.

Prima piesă cuprinde: „Instrucţiuni pentru lovitura de stat comunistă şi pentru constituirea unui guvern sovietic" la Madrid.

Trei exemplare au fost găsite la Lora del Rio, orăşel din provincia Sevilia, într'un sat din provincia Badajos şi la Linea, lângă Gibraltar.

Documentul este cifrat şi împărţit în diferite „Note confidenţiale".

Nota confidenţială No. 22 are următorul conţinut:

„Se confirmă datele dela 11 Mai până la 29 Iunie pentru deslănţuirea mişcării subversive, după rezultatul alegerilor la preşedinţia republicii, astfel cum se arată în nota anterioară.

„Soviet Naţional. **Preşedinte: Largo Caballero.** Comisar la interne: Hernadez Zancajo. Id. externe: Luis Araquiztain", — şi urmează întreg guvernul constituit la Moscova în proporţii nemai întâlnite sub raportul cantităţii şi al lipsei de calitate.

„Statul Major al mişcării este asigurat de către **Largo Caballero,** Hernandez Zancajo şi Francisco Galan".

„Numărul aproximativ al forţelor, în toată Spania, este: cele de asalt, 150.000; cele de rezistenţă, 100.000. Cifra forţelor sindicale este necunoscută.

„Numărul aproximativ al armelor acestor forţe este: arme de tragere lungă, 25.000; mitraliere, 30.000; dinamită, pentru a echipa 20.000 oameni".

Iată cine, pentru cine şi pentru ce somează Societatea Naţiunilor să sară în ajutorul celor echipaţi cu dinamită şi totuşi învinşi în Spania, sub sancţiunea de a da foc Europei!

Declaraţiile d-lui Georges Bonnet
făcute ziarului „Universul"

Paris, 7 Oct.

Este de prisos să revenim asupra evenimentelor care au adus în Franţa formaţia şi triumful Frontului popular. Vom spune doar, că a fost o curată nebunie... Franţa, patria raţiunii, a fost cuprinsă de un fel de ameţeală şi guvernul însuşi a ridicat incoherenţa la înălţimea unui principiu politic.

Turburările acestea au fost socotite de mulţi ca începutul vârstei de aur.

Ţara era în plină criză. Comerţul lâncezea. Industria vegeta. Şomajul săpa căminele, istovea tezaurul. Statul întâmpina cele mai mari greutăţi.

Şi iată că s'au ivit deodată câţiva oameni făgăduind minuni. Pentru fiecare rău, aveau leacul. Nimic nu-i descuraja. Teoriile erau admirabile. Insufleţirea economiei nu era, după ei, decât un simplu joc. Era deajuns, pretindeau ei, ca puterea de cumpărare a „masselor" să fie sporită, ca industria şi comerţul să-şi recapete vigoarea. Cum să se sporească puterea de cumpărare? Sporind salariile. Nimic mai simplu. Nu trebuiau să se facă decât legi.

Comerţul şi industria erau astfel reînviate, — teoreticeşte cel puţin. Şomajul era uşor de înlăturat prin micşorarea orelor de lucru şi a angajării de personal nou. Legea celor 48 de ore s'a născut din acest raţionament copilăresc.

In spiritul d-lor Blum şi Vincent Auriol, aceste combinaţii uimitoare trebuiau să redea ţării prosperitatea şi să umple cu aur visteria statului. Francezii n'aveau nimic altceva de făcut decât să se aplece ca să ridice bănetul.

De altfel, totul era prevăzut. Dacă, printr'o întâmplare, prevederile fericite ale d-lor Blum şi Vincent Auriol nu se înfăptuiau, dacă faptele aveau îndrăzneala să se împotrivească viselor, un lucru era înţeles: echilibrul bugetului trebuia socotit ca un lux vătămător. Era de prisos, prin urmare, a se cultiva această grijă ridicolă.

Exemplul dezordinei venea de sus. Şi a dat roadele. Muncitorii s'au pus în grevă, cerând avantagii substanţiale şi imediate. Au ocupat uzinele şi prăvăliile, creiând o atmosferă de revoluţie.

D. GEORGES BONNET
ministrul de finanţe al Franţei

Criza s'a agravat. Falimentele s'au înmulţit. Producţia a scăzut. Exportul la fel. Şi în vreme ce ministrul finanţelor privea cu spaimă prăpastia deficitului, care devenea tot mai mare, balanţa comercială oscila tot mai mult.

După scurt timp, a urmat devalorizarea francului; apoi cădea ministerului. Hotărît, vârsta de aur se îndepărta.

Venirea ministerului Chautemps a salvat Franţa de o catastrofă iminentă. A fost întoarcerea cam aspră, ce-i drept, la realitate.

D-lui Georges Bonnet, ministrul de finanţe, îi revenea sarcina cea mai grea, cea mai urgentă şi totdeodată cea mai nepopulară, de a restaura finanţele franceze, atât de prost administrate mai mult de un an.

Această restaurare, cu preţul unor mari jertfe, urmează şi acum. Totuşi, dăinuieşte multă nelinişte în privinţa soartei francului.

D. Georges Bonnet a binevoit să mă primească şi să-mi facă următoarele declaraţii pentru cititorii ziarului „Universul":

„O mare sforţare de redresare a finanţelor, mi-a spus d-sa, a fost săvârşită pentru îmbunătăţirea finanţelor Franţei.

„Bugetul ordinar este echilibrat.

„Cheltuelile bugetului extraordinar au fost esenţial reduse la cuantumul de investire pentru apărarea noastră naţională.

„Cifrele ultimelor 3 luni arată o îmbunătăţire considerabilă a balanţei comerciale.

„Cât despre problema monetară, Franţa, cu puternicul ei fond de egalizare a schimburilor şi cu marea rezervă de aur a băncii de emisiune, poate privi cu totală încredere viitorul francului.

„Poporul francez înţelege să-şi păstreze libertatea şi să contribue la menţinerea păcii în lume. Dar este perfect convins că cel mai bun mijloc spre a atinge acest scop, e de a munci cu o înflăcărare sporită în ordine şi în legalitate".

RÉNÉ SAIVE

HULIGANISM

de IOAN AL. BRĂTESCU-VOINEŞTI

—XOX—

Toată şiretenia evreilor, toată puterea ce le dă admirabila lor solidaritate, tot sprijinul ce le dă Alianţa universală israelită şi masoneria nu le-ar fi de ajuns pentru dobândirea atotputerniciei de care se bucură azi în ţara noastră, dacă n'ar fi avut sprijinul venalităţii, vanităţii, prostiei şi laşităţii politicianilor.

Nimic nu poate ilustra mai desăvârşit acest adevăr decât evoluţia atitudinii politicianilor faţă de reprezentanţii presei.

Din locul în care mă găsesc de peste douăzeci de ani, am asistat fără întrerupere la acest spectacol edificator.

Când am fost numit în locul ce ocup şi astăzi la Adunarea deputaţilor, preşedinte al Camerei era Mihail Pherekyde, un om foarte bărfit şi atacat şi de cei cari din pricina inferiorităţii lor, nu puteau şi de cei care cu rea credinţă nu voiau să recunoască marea lui cultură şi frumuseţea firei sale domne şi curagioase, pe care nimic şi nimeni n'o putea intimida.

Regulamentul interior al Adunării, atunci în vigoare, cuprindea, în privinţa reprezentanţilor presei, o dispoziţiune absolut identică cu aceea a articolului 168 din regulamentul actual şi anume: Pentru presă este rezervată o tribună, special organizată.

Intr'o zi, Ionel Brătianu, şeful partidului liberal şi şeful guvernului, mă chiamă şi-mi spune că vrea să vorbească ceva cu Mavrodi, pe atunci redactor la „Viitorul" şi mă roagă să trimet pe cineva să-l cheme jos din tribuna presei.

I-am răspuns că eu nu pot dispune acest lucru şi că numai preşedintele ar putea-o face.

— Hai la Pherekyde — îmi zice — şi mergem împreună în cabinetul preşedintelui.

— Mon cher président.... (Vorbeau împreună mai totdeauna franţuzeşte) şi-i spune despre ce era vorba.

Iată cuvânt cu cuvânt răspunsul lui Pherekyde:

— Dragul meu, ai şefi de cabinet, — trimete pe unul din ei să spue lui Mavrodi ce vrei să-i spui; dar nu-mi cere acest lucru. Pentru nimic în lume nu vreau să creez acest detestabil precedent de a introduce gazetarii pe culoarele Camerei.

Şi Ionel Brătianu, şeful partidului şi al guvernului, s'a supus fără nici o obiecţie.

Comparaţi această stare de lucruri cu cea creiată după răsboiu.

Bilete de liberă intrare pe culoarele Camerei, eliberate la opt-zeci şi patru de ziarişti, în mare parte evrei, bilete pe baza cărora nu se mărginesc să forfoteească pe culoare şi să se tolăneasca fumând pe canapele, — dar intră prin toate birourile, prin toate cancelariile şi în incintă, unde se aşează şi se lăfăesc ca la cafenea.

Pretextul pe baza căruia li s'a acordat acest privilegiu, cu o flagrantă violare a dispoziţiilor regulamentului, e că din tribune nu s'ar auzi destul de bine. Motivul real e laşitatea politicianilor faţă de presă.

Şi iată culoarele Camerei transformate în bursă, unde se pun la cale fel de fel de afaceri, unde miniştri sunt atacaţi şi şantajaţi de bandiţi ai condeiului, unde poţi vedea foşti, actuali şi viitori miniştri plimbându-se la braţ, sau conversând intim cu ovreiaşi, cărora un om serios nu le întinde niciun deget.

— Această măsură a fost un triumf al democraţiei — mi-a răspuns un înfocat democrat şi desigur tot aşa mi-ar răspunde şi toţi Bubi Brăniştenii, apologeţi ai democraţiei.

Dar acest răspuns, care ar satisface pe toţi găgăuţii şi imbecilii, cari se îmbată cu apa goală şi trezită, care în fiecare zi se revarsă în coloanele presei evreeşti, nu poate produce decât un efect vomitiv asupra unui om serios, obişnuit să pretindă cuvintelor un înţeles precis.

Triumf al democraţiei?!

Ce sens pot avea aceste cuvinte?

Dacă e să le dăm un înţeles, ar însemna câştig realizat de popor.

Care e câştigul realizat de popor prin năvălirea atâtor gazetari, în mare parte evrei, în culoarele şi în incinta Camerei?

A ameliorat această năvălire în cât de mică măsură soarta poporului? S'a ameliorat intru ceva modul de legiferare? S'a ridicat nivelul desbaterilor? S'a ridicat prestigiul parlamentului? S'au ameliorat măcar reportagiile parlamentare din ziare? Azi, ziariştii nu mai iau nici o notă, — primesc de-a gata dela stenografi desbaterile în extenso.

Ce a câştigat ţara, ce a câştigat prestigiul neamului din faptul că ovreiaşi cu patru

(Continuare în pag. 2-a)

VEZUVIUL IN ERUPŢIE

Napoli, 11 (Rador). — **Vezuviul erupe din nou de mai multe zile.**

Erupţia actuală este redusă astfel încât ea nu prezintă nici un pericol pentru populaţie.

—OXO●OXO—

Colonelul Troncoso
îşi ia toată răspunderea

Paris, 11 (Rador). — Judecătorul de instrucţie din Brest a luat azi un nou interogatoriu colonelului Troncoso, fostul guvernator al Irunului.

Colonelul Troncoso a declarat că revendică pentru el întreaga răspundere în afacerea încercării de răpire a submarinului spaniol. „C. 2", spre a nu se crede că Franţa sau ţara sa au vreo răspundere în această chestiune

Colonelul Troncoso a precizat că generalul Franco i-a recomandat să nu întreprindă nici o acţiune care ar putea să fie pedepsită de legile franceze. El socoteşte că n'are totuşi nici o vină şi că a lucrat corect în afacerea submarinului „C. 2".

—OXO●OXO—

Epidemie de tifos
în Bulgaria

Sofia, 11 (Rador). — *O violentă epidemie de tifos a isbucnit în satele Exarh şi Antimovo din regiunea Karnobat.*

Autorităţile au decis să fie închise şcolile şi au procedat la izolarea bolnavilor şi a suspecţilor.

Italia trebue să păstreze
autarchia economică
Indemnurile d-lui Mussolini

Roma, 11 (Rador). — Agenţia Stefani transmite:

Sub preşedinţia d-lui Mussolini, comitetul central corporativ s'a întrunit, azi dimineaţă, pentru a examina şi coordona planurile de autarchie economică, elaborate de fiecare corporaţie în ultimile cinci luni.

Ducele a deschis discuţia, stabilind unele principii cu caracter fundamental, care trebuesc să călăuzească întreaga activitate a naţiunei.

D. Mussolini a declarat că trebue să se închidă faza pregătitoare a studiilor şi să se înceapă de îndată realizarea concretă a diferitelor planuri elaborate, adăogând că întreaga naţiune trebue să-şi formeze o mentalitate autarchică, adică să se pregătească a renunţa la consumarea produselor, care nu sunt indispensabile şi care pot fi înlocuite prin produse naţionale, spre folosul balanţei comerciale italiene.

Ducele a subliniat cu satisfacţie că în numeroase sectoare importante ale producţiei, naţiunea a ajuns sau va ajunge în curând la autarchia economică, în timp ce în alte sectoare va trebui să se intensifice acţiunea şi mai cu seamă să se ajute toate iniţiativele, chiar cele mai modeste, atunci când corespund scopului suprem: autarchia naţiunii.

D. Mussolini a adus elogii ministrului corporaţiilor, vice-preşedinţilor corporaţiilor şi colaboratorilor lor, şi şi-a încheiat declaraţiile, afirmând încă odată că hotărîrile comitetului corporativ central trebuesc realizate cu voinţă şi cu avânt prin concursul tuturor forţelor naţionale.

Ministrul corporaţiilor a dat apoi citire unui lung şi amănunţit raport, iar desbaterile au fost amânate pentru viitoarea reuniune a comitetului corporativ central.

Evreii comunişti
şi... anticomunişti

Ce scrie „Komsomolskaia Pravda" din Moscova

Presa sovietică se ocupă de câtva timp de agitaţiile conducătorilor spirituali ai evreilor din U. R. S. S.

Despre ce agitaţii este vorba? Ce cauze le-au provocat?

Agitaţiile sunt întreţinute de rabini. Cauzele lor sunt de ordin religios, politic şi economic. Evreii din U. R. S. S. vor să-şi păstreze credinţa şi ritualul lor, libertatea religioasă, tradiţiile, datinele şi organizaţiile lor sub forma de comunităţi culturale şi economice, fără să ţină seamă de legiuirile regimului sovietic.

Iată, după agenţia „Ceps", ce scrie ziarul din Moscova „Komsomolskaia Pravda":

„In ţara noastră, scrie ziarul, „spiritualii jidovenţi" joacă unul din rolurile cele mai reacţionare. Călcând pe faţă legea care impune despărţirea şcolii de biserică, ei se silesc din toate puterile să formeze organizaţii religioase ale tineretului şi şcoli pentru pregătirea rabinilor. Cazuri de acestea s'au petrecut în Minsk, în Chiev şi în alte oraşe". Mai departe se impută rabinilor că sprijină din toate puterile conservarea felului de viaţă din trecut. Fac agitaţie pentru respectarea sărbătorilor şi a cultului religios şi pentru sărbătorirea Sâmbetei. Faţă de acţiunea de colectivizare au o atitudine hotărît negativă. In 1930, în primăvară, a fost înfiinţat în Crimeia un kolchoz pentru jidovime, care însă din cauza agitaţiei rabinilor este pe cale de dispariţie.

In colonia Chlebodarovţe, din districtul Mariupol, spiritualii lor au îndemnat pe evrei să iasă din kolchoz. „Komsomolskaia Pravda" *afirmă că înfiinţarea republicii autonome jidovenţi din Birobidjan a supărat groaz-*

(Continuare în pag. 2-a)

Din păcatele zilei

de ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

România se înfăţişează în momentul de faţă în plină prosperitate, dar aparentă, într'un progres de activitate de ordin material indiscutabil.

Se clădeşte pe tot cuprinsul ţării cu febrilitate, recolta destul de îndestulătoare, preţuri bune, finanţele statului restabilite, înarmarea ţării în curs de realizare. Şi totuşi, nemulţumirea tutulor claselor sociale se vădeşte la primul schimb de cuvinte cu orice categorie de cetăţeni. Toţi, absolut toţi, cer scrâşnind din dinţi noi metode de guvernământ.

De ce??

Pentru că massele populare ca şi intelectualii sunt sătui de a fi exploataţi de administraţii **fără scrupul.** Pentru că la temelia vieţii noastre de stat nu există o doctrină. Pactul fundamental, **Constituţia,** este zilnic călcat în picioare; pentru că orice convenţie juridică, orice contract nu este respectat de inseşi autorităţile propuse să aplice legile. Pentru că nici un cetăţean nu mai are încredere în legi şi în stat. Pentru că nu există un cod de onoare, care să reguleze **ordinea morală.** Fiecare păcăleşte, căci aceasta **este ultima raţiune pentru a AJUNGE, nu valoarea este criteriul, ci şmecheria.** Ceionesti sunt învinşi.

Ori cât ai face, ori câte jertfe ai fi făcut, ori cât te-ai sbate pentru a face să triumfe **un interes obştesc, vei fi zdrobit de ferocitatea inconştientă şi absurdă a unui vremelnic dregător,** pentru care legile nu sunt legi, omenia nu este omenie, interesul obştesc dispare în faţa nevoilor coteriei, a politicianismului, a dorinţii de a rămâne în locul de frunte prin orice mijloace, chiar prin ruina a sute de oameni.

Samsarii mişună la orice transacţie cu Statul; trebue să ţii seama de partea leului. De nu înţelegi noua lege: **„a impozitului secret, dar tolerat",** eşti sigur că ai pierdut dreptul tău, căci noţiunea de drept, **de dreptate,** pare a fi dispărut total din obiceiurile româneşti, ca şi din idealul conducătorilor.

Vă închipuiţi, de pildă: primarul din Praga refuzând a-şi onora iscălitura pusă pe un contract autentificat, prin care ar fi cumpărat de la o societate de cultură naţională Slovenka, un imobil, care trebuia să-l plătească în rate, la termene fixe. Acest lucru adus la cunoştinţa autorităţilor, tutelare, credeţi că acest reprezentant al oraşului, adică al unei colectivităţi de onoare, de ordine

(Continuare în pag. 2-a)

Numeroase cartiere
din Capitală, inundate de ploile din ultimele zile

Ploile, cari de două zile cad aproape fără întrerupere asupra Capitalei, au provocat numeroase inundaţii.

Dacă în cartierele centrale, cu străzile canalizate şi pavate, apa căzută în mare cantitate n'a putut să se scurgă prin gurile de canale, dintre care unele s'au înfundat formând dealungul trotoarelor băltoace mai mari sau mai mici, în cartierele mărginaşe ale Capitalei, în cele joase şi mai ales în comunele suburbane, ploile au provocat inundaţii de proporţii îngrijorătoare.

Nu numai străzile au fost inundate, apa ajungând în unele locuri la 60 cm., dar pivniţele locuinţelor au fost umplute cu apă, care a pătruns în numeroase case, cum s'a întâmplat în parcul Rahova şi în cartierul Tei.

Situaţia locuitorilor din aceste cartiere e cu atât mai grea, cu cât sunt în majoritate oameni foarte nevoiaşi, cari îşi văd distrusă bruma de avut pe care o au.

PLOI MARI IN JUDEŢUL CONSTANŢA ŞI PE MAREA NEAGRA

Constanţa, 11 Octombrie

In tot judeţul au căzut ploi foarte mari, cari, însă, nu au cauzat stricăciuni, iar inundaţiile au fost foarte neînsemnate.

Dela vapoarele sosite în port aflăm că ploaia a căzut şi pe Marea Neagră, reducând mult vizibilitatea, din care cauză, viteza vaselor a fost micşorată la minimum, spre a se evita un eventual accident.

Deşi ploaia căzută în judeţul nostru a fost însoţită de dese descărcări electrice, totuş nu s'a înregistrat nici o victimă.

Căzând din abundenţă şi la un timp foarte nimerit, ploaia a folosit foarte mult semănăturilor de toamnă.

Cumnatul g-ralului Goering,
mort într'un accident

Berlin, 11 (Rador). — Avocatul Riegele, cumnatul generalului Goering, a murit într'un accident, care i s'a întâmplat în munţii dela Bad Reichenhal.

—OXO●OXO—

Generalul Milch
pleacă la Londra

Londra, 11 (Radio-Central). — Generalul Milch, şeful aviaţiei germane, va sosi săptămâna viitoare într'o vizită oficială în Anglia.

Generalul Milch va fi însoţit de generalul Udet.

Neîngăduinţa religioasă

de EM. HAGI MOSCO

Creştinismul, astfel cum este astăzi statornicit, nu este creştinismul primitiv. In scurgerea vremii, în deosebi în cele dintâi patru veacuri dela Hristos, a fost supus multor schimbări şi tulburări, unele chiar cu urmări târzii asupra nouei credinţe. Deabia în veacul al V-lea, după moartea sfântului Augustin, care a avut o covârşitoare înrâurire asupra statornicirii dogmei creştine, creştinismul s'a, aşezat aşa cum îl cunoaştem, deşi schisme, reforme, nu l-au cruţat de lupte dogmatice. Soborul din Constantinopole, la sfârşitul veacului al VI-lea, alcătuise *Treimea,* iar cel din Calcedonia, la 451, a hotărît că cele două *naturi,* dumnezeească şi omenească, s'au contopit într'o fiinţă: Iisus.

Printre reforme, una care a sdruncinat puternic, biserica universală catolică, a fost aceea a lui Luther, care, însă, a lăsat neatinse marile principii ale creştinismului. Răspândirii reformei lui Luther i-a slujit mult şi traducerea Bibliei în limba germană, făcută de el. Această lucrare a unui geniu creator a pus temelia limbii clasice germane.

Dar neiertătoarea neîngăduinţă a lui Luther faţă de acei cari nu-i împărtăşiau teza, este astăzi înfiată de biserica de stat germană, faţă de acea biserică protestatară ieşită din Reformă. Luther era părtaş al dreptului de judecată individuală, totuşi n'a înţeles acest drept decât pentru el, prigonind fără milă pe acei cari cereau libertatea de tălmăcire. Sectele cari s'au născut de pe urma Reformei, ca anabaptiştii, spre pildă, au fost nimicite cu învoirea deplină a lui Luther. Reforma, privită pe latura morală, prin neîngăduinţa ei, şi cât priveşte simţimântul şi intelectul, prin teoria ei, atât de puţin omenească, asupra ursitei, înseamnă o scădere faţă de biserica romană de atunci.

Astăzi, biserica de stat germană, respinsă de Sinodul bisericilor evanghelice lutherane, dar sprijinită de guvernul naţional-socialist, caută să dăräme Reforma ivită şi ea pe cale revoluţionară. Este şi ea neîngăduitoare întocmai ca Luther, şi pe zi ce merge îşi înteţeşte prigoana faţă de biserica protestantă. Cea din urmă măsură de asuprire în scop de nimicire a acesteia este aceea luată de ministrul instrucţiei şi cultelor, prin care *se interzice funcţionarea tuturor şcoalelor de teologie şi de predicaţie, precum şi a tuturor instituţiilor de învăţământ confesional şi a comisiunilor de examinare ale bisericii confesionale germane.* Cu alte cuvinte, se ia bisericii protestante putinţa să-şi facă păstori şi predicatori şi opreşte învăţământul confesional.

Cuvintele profesorului Bergmann, de la universitatea

(Continuare în pag. 2-a)

In timpul unei bombardări aviatice japoneze la Canton.

Fostul rege Alfons XIII al Spaniei, călătorind cu tramvaiul, plăteşte taxa.